

ดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง

บรรเลงดนตรีการจะใช้ทำนองที่มีความ
บ่งบอกถึงความแห้งแล้งเพื่อประกอบ
พิธีกรรมและมีช่วงดนตรีที่สนุกสนาน
ใช้เครื่องดนตรีวงโปงลาง
ประกอบไปด้วย พิณ แคน กลองยาว
โปงลาง โหวต ซึ่งเป็นดนตรี
ของวัฒนธรรมพื้นบ้านอีสาน

เครื่องแต่งกาย



ผู้ชาย แต่งกายด้วยเสื้อแขนยาวผ้าฝ้าย
นุ่งผ้าโจงไหมหางกระลอก(ผ้าวา)ใช้ผ้าขาว
ม้าไล่เอียนผูกเอว ใส่เครื่องประดับเงิน
ผู้หญิง แต่งกายด้วยเสื้อฝ้ายย้อมคราม
ใส่ผ้าถุงยาว ผ้าขาวมา
ใส่กระจงหัวและเล็บมือที่ใช้ไม้ไผ่สาน
ใส่เครื่องประดับเงิน

เจียถวยแทน



แรงบันดาลใจ

เจ็บบ้างไฟเป็นประเพณีพื้นบ้านของชุมชนชื่อกว๊านใหญ่ ตั้งแต่มัยโบราณ นิยมแห่กันในเดือนหก ซึ่งเป็นเดือนแรกของหน้าฝน หากถึงช่วงทำนา แต่ฝนไม่ตกตามฤดูกาล บ้านเมืองแห้งแล้ง ผู้คนอดอยาก ทำนาไม่ได้ ชาวบ้านจะเจ็บบ้างไฟ กว๊านพญาแลนที่อยู่บนฟ้า ซึ่งมีหน้าที่จัดสรรน้ำ ให้แก่โลกมนุษย์ พญาแลนจะบันดาลฝนให้ทำนามีปุ๋มีปลาอุดมสมบูรณ์ ขบวนเจ็บบ้างไฟ จะมีผีตาโขนสองตัว ชาวบ้านเชื่อว่า ถ้าลูกหลานบ้านไหนเจ็บป่วย ผีตาโขนจะไปหลอกให้สิ่งชั่วร้ายทั้งหลายหนีหายไป เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการเจ็บบ้างไฟ มีกลองโทนเพียงอย่างเดียว การเจ็บบ้างไฟนอกจากเจ็บบ้างไฟเพื่อขอฝนแล้ว ชาวบ้านยังเจ็บบ้างไฟกว๊านเจ้าพ่อพญาแล ในงานบุญเจ้าพ่อ ปัจจุบันเจ็บบ้างไฟบ้านชื่อกว๊านใหญ่ ยังขาดการสืบทอด ผู้สร้างสรรค์จึงมองเห็นคุณค่า เลยนำแสดงผลงานผ่านการแสดงในรูปแบบนาฏศิลป์พื้นเมืองชุด เจ็บบ้างไฟกว๊าน



การแตกแบ่งออกเป็น 3 ช่วง

ช่วงที่ 1

เป็นการแสดงที่บ่งบอกถึงพื้นที่อันแห้งแล้งของชาวบ้านซึ่งไม่สามารถทำนาทำไร่ได้ถึงมีการทำพิธีถวายสมมาแลนเพื่อขอให้ฝนตกมาให้เกิดความอุดมสมบูรณ์

ช่วงที่ 2

เป็นการแสดงในเห็นถึงการจัดเตรียมขบวนเจ็บบ้างไฟเพื่อแห่รอบหมู่บ้านเพื่อบอกบุญให้กับชาวบ้านรับรู้และจะได้นำบั้งไฟไปจุดเพื่อถวายแด่องค์พระยาแลน

ช่วงที่ 3

เมื่อชาวบ้านนำบั้งไฟไปจุดเพื่อขอฝนขอฟ้า แต่พระยาแลน สายฝนก็ตกลงมาบนพื้นดิน ชาวบ้านหนุ่มสาวก็เกิดความดีใจจึงมีการฉลองเล่นดนตรีฟ้อนรำสนุกสนาน



เจ็บบ้างไฟกว๊าน